

ἀποκινῶ Θήρ. κ.ά. ποτινῶ Κάλυμν.
Τὸ ἀρχ. ἀποκινῶ.

1) Ἐτοιμάζω, παρασκευάζω τινὰ πρὸς ἀναχώρησιν
Θήρ.: Ἀκόμα δὲν ἐποκίνησες τὸ γιό σου; 2) Ἀναχωρῶ
Κάλυμν.: Τσουρμαίνει τὸ παλληκαρόπουλλο μὲ μὴ σκάφη
τσαὶ ποτινῶ γιὰ τὴν Τρίπολι (ἐκ διηγ.) Ἡ σημ. καὶ μεταγν.
Ἰδ. Πολυαίν. 1,43,2 «ἦν ἀποκινήσης νύκτωρ, ἐνέδραις
ἐμπίπτεις καὶ λόχοις» (περὶ μετασταθμεύσεως στρατο-
πέδου). Συνών. κινῶ, ξεκινῶ.

ἀποκινούφου Τσακων.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. κινούφου.

Ἀποκοιμῶμαι.

ἀποκινουφτε ἐπίθ. Τσακων.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκινούφου. Ἰδ. HPernot Dial. Tsa-
kon. 319

Νωθρὸς τὸν νοῦν, ἀποκοιμισμένος.

ἀποκινῶνω Πελοπν. (Βούρβουρ. Λακων. Λεβέτσ. Μάν.
κ.ά.) Μέσ. ἀπουκινῶνουμε Σάμ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. κινῶνω.

1) Συμπληρῶ ἀριθμὸν ἢ ποσὸν Πελοπν. (Λακων. Λε-
βέτσ. Μάν.): Τὰ ἀλόκωσα δέκα Μάν. 2) Καθόλου, συμ-
πληρῶ ἐργασίαν, φέρω εἰς πέρας, τελειῶνω Πελοπν.
(Βούρβουρ. Λακων. Λεβέτσ. Μάν. κ.ά.): Ν' ἀποκινῶσ το
ράψιμο κ' ἔφτασα Λακων. 3) Μέσ. παραδέχομαι, ἀσπά-
ζομαι τὴν γνώμην τινός, συμφωνῶ μετὰ τινος Σάμ.: Τώρα
δὲν τ' ἀπουκινῶνι, μόνον πιάσ' τὰ κάκανα (δὲν τὰ παραδέχε-
ται, ἀλλὰ γελᾷ).

ἀποκκούμπα ἢ, Ἡπ. ἀπουκκούμπα Ἡπ. Θεσσ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκκουμπῶ.

1) Τὸ μέσον ἢ ὁ τόπος ὅπου τις στηρίζεται, ὑποστή-
ριγμα ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀκκούμπιο 1, ἀκκουμπί-
στρα 1, ἀνακκούμπι 1, ἀποκκούμπημα 2, ἀποκ-
κούμπι Α 1, ἀποκκουμπίδι 1. 2) Μεταφ. καταφύγιον,
προστασία ἐνθ' ἄν.: Βρῆκα ἀπουκκούμπα Θεσσ. Συνών.
ἀκκούμπιο 2, ἀποκκούμπημα 3, ἀποκκούμπι Β 1,
ἀποκκούμπισι.

ἀποκκούμπημα τό, ἀπακκούμπημα Θήρ. ἀπουκκού-
μπ'σμα Ἡπ. ποκκούμπισμαν Κύπρ. ἀποκκούμπημα πολλαχ.
ἀπουκκούμπ'μα Μακεδ. (Καταφύγ.) ποκκούδμημα Σῶρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκκουμπῶ.

1) Τὸ νὰ ἀποκκουμπήσῃ, νὰ στηριχθῇ τις κᾶπου συνή-
θως πρὸς ἀνάπαισιν Πελοπν. (Μάν.): Ἡρθα ζαλωμένη ἀπὸ
τὸ χτήμα ὡς ἐδῶ δίχως νὰ κάνω κἀνένα ἀποκκούμπημα που-
θενά. Σ τὸ πρῶτο ἀποκκούμπημα νὰ φάμε κἀμμιὰ μπουκιά,
γιατὶ πείνασα. 2) Ἀποκκούμπα 1, ὁ ἰδ.: Ἡῶρες τὴν
πεζούλλαν καλὸν ποκκούμπισμαν Κύπρ. Εἶναι γιὰ ποκκού-
δμημα Σῶρ. 3) Ἀποκκούμπα 2, ὁ ἰδ., πολλαχ.: Ἐχει
τὸ γιό του ἀποκκούμπημα ὅς τὰ ὕστερ'νά του.

ἀποκκούμπι τό, ἀπακκούμπι Πελοπν. (Λακων.) ἀπακ-
κούμπι Βιθυν. (Κατιρ. Θήρ.) κ.ά. ἀπακκούμπ' Θράκ. (Ἀδρια-
νούπ. Αἶν.) Μακεδ. (Χαλκιδ.) κ.ά. ἀποκκούμπι κοιν. ἀποκ-
κούμπι πολλαχ. ἀπουκκούμπ' βόρ. ἰδιώμ. ἀπουκκούμπ' πολλαχ.
βόρ. ἰδιώμ. ποκκούμπιν Κύπρ. ἀποκκούμπι Τσακων. ἀπακ-
κούμπιο Ἡπ. ἀποκκούμπιο Ζάκ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Κέρκ.
(Ἀργυροῦδ.) Χίος (Νένητ.) κ.ά. ἀποκκούμπιο Ἄνδρ. Κεφαλλ.
ἀπουκκούμπιον Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκκουμπῶ. Διὰ τὸν σχηματισμὸν ἰδ.
ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,67. Ὅτι ἡ λ. παλαιὰ μαρτυρεῖ τὸ μεσν.
ἀπαγκούμπιον. Πβ. Φλώρ. καὶ Πλάτεια Φλώρ. στ. 1151
(ἐκδ. ΔΜαυροφρ. σ. 298) «ὅς τὴν ὕστερόν μου τὴν ζωὴν νὰ
σ' εὕρω ἀπαγκούμπιον».

Α) Κυριολ. 1) Ὁ τόπος ὅπου δύναται τις νὰ ἀκκουμι-
πίσῃ, νὰ στηριχθῇ, οἶον στήριγμα, ὑπόβαθρον κττ. κοιν.
καὶ Τσακων.: Ἐδῶ βρῆκα ἀποκκούμπι καὶ θὰ στογγυλο-
καθίσω κοιν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποκκούμπα 1. **β)** Μέρος
τῆς οἰκίας ὅπου ἀποθέτομεν διάφορα πράγματα πρὸς ἀπο-
θήκευσιν Ἄνδρ. Πελοπν. (Κλουτσίνοχ.): Αὐτὴν τὴν κάμαρα
τὴν ἔχω ἀποκκούμπι Ἄνδρ. Συνών. κελᾶρι. 2) Μέρος
ὅπου εὐρίσκει κἀνείς ὑποδοχὴν καὶ ἀνάπαισιν κοιν.: Τό'χω
ἀποκκούμπι τὸ σπῖτι τοῦ ἀδερφοῦ μου - τῆς θείας μου κττ.

Β) Μεταφ. 1) Καταφύγιον, προστασία κοιν.: Δὲν ἔχω
πουθενὰ ἀποκκούμπι τώρα ποῦ πέθανε ὁ πατέρας μου. Ἐγὼ
ἐσένα ἔχω ἀποκκούμπι. Βρῆκεν ἀποκκούμπι. Ἄλλοι'ς ἐκείνον
ποῦ δὲν ἔχει ἀποκκούμπι! Σ τὴν ξενιτειὰ ὅς τὴν ἀρχὴν πρέπει
νὰ ἔχῃς κἀνένα ἀποκκούμπι κοιν. Ἐχουν ἄλλον ἀπὸ μένα ἐδῶ
ὅς τὸ χωρὶς κῶνσολα κι ἀποκκούμπι; ἐγὼ εἴμ' ἐδῶ, ποῦς
θ' ἀποκοιτῶ νὰ σᾶς πειράξῃ; ΑΠαπαδιαμ. Τὰ μετὰ
θάνατ. 15. || Ἄσμ.

Δῶσ' τὴνε, μάννα μ', δῶσ' τὴνε τὴν Ἀρετὴ ὅς τὰ ξένα,
ποῦ 'μαι κ' ἐγὼ πρᾶματευτής, ποῦ 'μαι κ' ἐγὼ διαβάτης,
γιὰ νὰ περῶ νὰ τρώ' ψωμί, νὰ τό'χω γι' ἀποκκούμπι

Πελοπν. (Λακων. Ἡλ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποκκούμπα 2.

2) Στήριγμα, οἶον κτήμα, χρῆμα κττ. πολλαχ.: Δουλεύω
νὰ κάμω τίποτα γιὰ νὰ ἔχω σὰ γεράσω ἐν' ἀποκκούμπι πολλαχ.
Ξέρε τὴν τέχνην του, ἔχει καὶ λίγο χτήμα γι' ἀποκκούμπιο
Ἀργυροῦδ.

ἀποκκουμπίδι τό, Α'Εφταλ. Μαζώχτρ. 18 ἀπακ-
κουμπίδιο Πελοπν. (Πάτρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκκουμπίζω καὶ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. - ἰδὶ ὡς καὶ ξεκκουμπίζω - ξεκκουμπίδι κττ.

1) Ὅπου τις δύναται νὰ ἀκκουμπήσῃ, νὰ στηριχθῇ
Πελοπν. (Πάτρ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποκκούμπα 1. 2)
Ἐρεϊσίνωτον Α'Εφταλ. ἐνθ' ἄν.: Καρέγλες, ἀπὸ κείνες μὲ
τὸ μονὸ τ' ἀποκκουμπίδι.

ἀποκκούμπισι ἢ, Χίος (Καρδάμ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκκουμπίζω, δι' ὃ ἀποκκουμπῶ.

Ἀποκκούμπα 2, ὁ ἰδ.: Ἄσμ.

Νὰ ἔχω κ' ἐγὼ ἀποκκούμπισι ὅς τὰ ξένα ποῦ γυρίζω.

ἀποκκουμπῶ, ἀπακκουμπίζω Πόντ. (Ἱμερ. Κερασ.)
ἀπακκουμπίζον Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἀποκκουμπίζω Πόντ.
(Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀπουκκουμπίζον Θράκ. (Ἀδρια-
νούπ.) ποκκουμπίζω Κύπρ. ἀπακκουμπῶ Θράκ. (Ἀδρια-
νούπ.) Πελοπν. (Λακων. κ.ά.) ἀπακκουμπῶ Κρήτ. ἀποκ-
κουμπῶ πολλαχ. ἀποκκουμπῶ Κρήτ. Σίφν. ἀποκκουμπῶ
Πελοπν. (Μάν.) ἀπουκκουμπῶν Ἡπ. Στερελλ. (Αἰτωλ.)
ποκκουμπῶ Κύπρ. ποκκουμπῶ Κύθν.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπακκουμπίζω. Ἡ λ. καὶ ἐν Ἐρω-
τοκρ. Α 1476 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.) «βγαίν' ὀξω, δείχνει πῶς
πονεῖ κι ἀποκκουμπᾷ ὅς τὴν κλίνη». Παρὰ Πορτ. ἀπακ-
κουμπίζειν.

Α) Κυριολ. 1) Ἐπακκουμπῶ, στηρίζομαι πρὸς Θράκ.
(Ἀδριανούπ.) Κύπρ. Πελοπν. (Λακων.) Πόντ. (Ἱμερ. Κερασ.
Τραπ. Χαλδ.) κ.ά.: Ἐπεκκούμπ'σα ἀπὸν' ὅς σὸ μαξιλλάρ' Τραπ.
Χαλδ. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. ἐνθ' ἄν. **β)** Μετβ. ἐρεῖδω,
στηρίζω Πόντ. (Κερασ.) κ.ά. 2) Ἀποθέτω τὸ φορτίον
μου καὶ ἀναπαύομαι Μῆλ. Πελοπν. (Μάν.): Ἀμα φτάσουμε
ὅς τὴ βρύσι ν' ἀποκκουμπίσουμε Μάν. Ἐγὼ, κωπέλλες, κου-
ράστηκα καὶ θ' ἀποκκουμπίσω δῶ αὐτόθι. **β)** Ἐναποθέτω,
τοποθετῶ πρὸς Κύθν. Σίφν. κ.ά.: Μέσα ὅς τὸ σάκκο ποκκου-
δᾶς γέννημα - ἄχουρα - φασούλια Κύθν. Τ' ἀποκκουμπόμμε
μέσα τὰ σῦκα, ὥστε νὰ τὰ πατήσωμε Σίφν. 3) Κατακλίνω-
μαι πρὸς ἀνάπαισιν ἢ πρὸς ὕπνον Κρήτ. Πόντ. (Τραπ.

